

Àfrica Ragel

L'Alícia i la fredor d'alta mar

Il·lustracions de Jordi Fenosa

Un gran vaixell i una nit de tempesta

—No veus com està el mar? Podem caure-hi —va dir la tieta—. Perillós, Alícia, és molt perillós. Per res del món et deixaria sortir tal com està. I mira com es mou el vaixell,estic a punt de vomitar. A més a més, no hi ha estrelles, el cel és ple de núvols negres.

—M'escaparé.

—Tant se val, no podràs sortir. L'accés a coberta està tancat quan hi ha tempesta. I prou de discutir. Posat el pijama i a fer nones!

A fer nones? Això sí que no ho podia suportar, «nones», com si fos una criatura, com si fos ximple! Però l'Alícia va haver d'obeir. Enrabiada, amb els ulls plorosos i els morros fins a terra, es va posar el pijama i es va ficar al llit. No havia tingut l'oportu-

nitat de fer realitat el seu somni, dormir a coberta una nit del trajecte. No havia pogut perquè sempre hi havia una excusa o una altra; un dia perquè la tieta estava marejada, l'altre perquè feia massa calor, un tercer perquè totes dues estaven massa cansades i necessitaven dormir, i ara, la darrera nit, perquè la natura i la climatologia l'hi impedièn.

La tieta Joana es va prendre dues pastilles per evitar el mareig i de seguida va tancar els ulls i va començar a roncar. L'Alícia, però, va estar donant voltes i voltes, no podia dormir. Tenia la sensació que estava deixant escapar un moment màgic, un d'aquells moments que guardes a la memòria durant molts anys i que expliques una vegada i una altra als teus amics, als teus fills, als teus nets... És per això que estava molt enrabiada amb la vida i amb la climatologia, però sobretot amb la tieta Joana.

En aquells moments odiava la tieta, tot i que era l'única família que tenia. Bé, de fet tenia un pare i una mare, però havien decidit separar-se, i havien triat aquell estiu per fer-ho. Per això, perquè ells tinguessin temps per repartir-se les coses i posar-se d'acord en els caps de setmana que l'Alícia estaria amb un o altre, s'havien quedat a casa i a ella l'havien enviat amb la tieta Joana, que era soltera, no tenia fills i s'estimava l'Alícia amb bogeria, a navegar per la Mediterrània. Ole, tu! Que se l'havien

tret de sobre, vaja! Que l'havien enviat de vacances perquè no molestés! Increïble!

L'Àlicia estava segura que si l'haguessin deixat quedar-se a casa, hauria pogut fer coses perquè el pare i la mare es tornessin a enamorar. Els hauria preparat sopars romàntics, els hauria deixat misatges amorosos com si se'ls haguessin escrit l'un a l'altre, hauria improvisat cites sorpresa, hauria fet que el pare llogués una moto i anés a buscar la mare a la feina, o que la llogués la mare, que també estaria bé... Tenia un munt d'idees que havia llegit en novel·les romàntiques i havia vist en pel·lís d'amor, només calia una mica de ganes, organització, imaginació, i els pares tornarien a estar junts. Però ni tan sols li havien donat l'oportunitat de triar què volia fer.

«Demà marxes amb la tieta Joana a fer un viatge meravellós, Àlicia», havia dit la mare amb un somriure fals a la cara mentre li preparava la maleta.

I el pare havia afegit mostrant-li un mapa: «Hauries d'estar molt contenta, visitareu Marsella, Gènova i Casablanca i el darrer dia el passareu a Tànger».

Doncs ja havien passat el darrer dia a Tànger, sí senyor, ja l'havien passat. No havia estat gens malament, la veritat. L'Àlicia i la tieta Joana havien passejat pel soc, havien vist la torre portuguesa Borj Hajoui, el palau de Dar el-Makhzen, els jardins del

Marshan i havien pres un refresc al Cafè Hafa mentre gaudien de les vistes al mar. Un viatge moooolt interessant però que a l'Àlicia no li havia semblat prou emocionant.

Ara tot allò ja havia passat, havia caigut la nit i amb ella la tempesta més brutal que havia vist mai. L'Àlicia no estava disposada a deixar que la tieta Joana se'n sortís amb la seva. I quan es va assegurar que els roncs de la dona eren constants i que estava ben adormida perquè els sorolls passaven d'un ritme *Allegro ma non troppo* que feia un *fiuuuuuuuuu* quasi imperceptible, a un *rooooooc* descomunal que es transformava en *Allegro assai*, va saltar del llit, es va posar la jaqueta i va sortir de la cabina sense sabates per no fer soroll.

Va caminar sigil·losament pel passadís emmoquetat del creuer, ara un peu, ara l'altre, amb una mà a la barana que serpentejava per tot aquell recorregut recte, ben agafada per no caure. Per no anar donant cops de paret a paret.

Des dels ulls de bou es podia intuir el mar ennegrit tacat amb l'escuma blanca de les onades. Hauria volgut veure un dofí jugant amb altres dofins, com als documentals que havia vist sobre el mar, però la nit no estava per jugar amb ningú. El terra li ballava sota els peus. Ara el tocava, i de sobte el deixava de tocar. L'estómac li pujava fins a la gola i quan era ben amunt li queia precipita-

dament i li provocava una sensació de buidor al mig de la panxa.

Volia arribar fins al final del passadís, sabia que allà s'obria el gran saló. I hi trobaria aquella porta pintada del mateix color de la paret, sense marques ni res que la fes visible. Una porta amagada que havia descobert feia dies, on hi havia aquelles escales petites i estretes que tantes vegades havia somiat pujar de nit i que l'havien de portar fins a la coberta. Unes escales que no s'utilitzaven i on segur que ningú no la trobaria.

L'Alícia era tossuda, molt tossuda. Quan se li ficava alguna cosa al cap, no parava fins a aconseguir-ho. Tan tossuda que encara que la tieta Joana li hagués recomanat quedar-se dins de la cabina, estirada al llit per no marejar-se, si ella tenia un propòsit, res del món la podia aturar. Ni el mar embravit, ni ningú, li trauria del cap el que volia fer.

L'Alícia tenia dotze anys i era prima com un fideu deshidratat, és a dir, com un fideu abans de caure al brou. Mantenir l'equilibri en aquelles condicions era molt complicat, però va continuar tentinejant a banda i banda. Eren les tres de la matinada. El vaixell es movia com un tap de suro quan el fiques dins d'una ampolla d'aigua i la remenes amb fúria. A-munt i a-vall! Aaaaa-munt i a-vaaaall! Feia hores que plovia i des del cel arribaven fogonades de llum que es colaven per les finestres. Els

llampecs i els trons ambientaven l'aventura que l'Àlícia acabava d'iniciar.

«De moment m'ho estic passant d'allò més bé. Segur que si m'hagués quedat estirada al meu llit, sí que m'hauria marejat», es va dir amb un fil de veu per espolsar-se la por del damunt.

De sobte va pensar en la possibilitat que patís algun ensurt. Que algú amb males intencions la perseguís, la segrestés i l'amagués en algun lloc d'aquell immens vaixell. La tieta Joana no se n'adonaria fins l'endemà, quan es despertés i potser aleshores ja seria massa tard.

Li va semblar sentir un soroll entre tants sorolls que el vaixell emetia amb el moviment damunt les onades. Es va tombar. Al darrere no hi havia res de res. Si hi hagués algú, hauria estat impossible no veure'l.

«Tranquil·litza't, Àlícia. Ets valenta, molt valenta. Dels teus amics de l'escola ets la més valenta de tots», es va tornar a parlar per sentir-se la veu i calmar-se.

No hi havia ningú. La resta de passatgers eren a les cabines, intentant dormir sota els efectes de pastilles, infusions i d'altres remeis contra el mareig. A ella no li calia prendre res, era forta i valenta. I a més a més, la pujada d'adrenalina per la caminada en solitari pel vaixell l'animava a continuar amb serenitat.

Tot i la valentia, va dubtar. Sí, va tenir moments de dubte. Perquè en realitat, ser valent no vol dir ser eixelebrat i arriscar-se sense motius. Per això es va preguntar: «Torno a la cabina amb la tieta Joana, em fico al llit i tal dia farà un any? I si m'estic arriscant massa? I si el vaixell s'enfonsa i la tieta no sap on soc i no em pot salvar? Va, Alícia! Deixa de parlar sola, que encara et descobriran!».

El desig de poder passar la darrera nit de les vacances a coberta era superior a totes les seves pors. Per res del món s'ho volia perdre. Aquest era el seu objectiu i hi lluitaria fins al final. Només volia dormir tenint el cel com a sostre, observar les estrelles, sentir el soroll de la nau xocant amb les onades, veure la lluna reflectida damunt de l'aigua i veure sortir el sol. Era el seu primer viatge en vaixell i no es volia perdre res. Però per culpa de la tempesta i la mala mar, la tieta s'havia negat ni tan sols a donar una ullada a la coberta i l'havia obligat a dormir a la cabina per evitar marejos i perills.

El passadís, llarg i estret, semblava interminable. L'havia recorregut dotzenes de vegades durant aquelles vacances acompanyada per la tieta Joana i mai no li havia semblat tan llarg com aquella nit de tempesta. Va trigar més del que havia previst, però finalment va arribar davant del gran saló daurat. Tot fins a l'últim detall era daurat, allà: les parets lluents, les baranes, els panells de decoració, els

llums i els perfils dels esglaons de l'escala circular que l'envoltava.

I ara era allà, plantada davant la porta camuflada que la duia a pujar les estretes escales que li permetrien fer realitat el somni de veure la nit en alta mar.